

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

✉: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501 ☎: 06-1/441-6502

✉: titkarsag@panasztestulet.hu

🌐: www.panasztestulet.hu

Ügyszám: FRP/138/2013/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

27/2014. (II. 12.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) a **panaszos**¹ 2013. február 21-én előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2014. február 12-én – dr. Kozma Ákos távollétében – megtartott zárt ülésén született állásfoglalását

m e g k ü l d i a z O r s z á g o s R e n d ő r f ő k a p i t á n y n a k .

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

A panaszos a vele szemben 2013. február 13-án és 14-én foganatosított rendőri intézkedések miatt 2013. február 21-én postai úton terjesztette elő panaszát, amit 2013. április 3-án kiegészített.

1) A panaszbeadvány szerint a panaszos a B. város egyik kerületében éppen sétált a járdán, mikor rendőrök állították meg igazoltatni. Mindenféle „előzetes értesítés” és indok nélkül elkérték a panaszostól az általa használt személygépkocsi kulcsait és iratait. Tekintettel arra, hogy a panaszos nem közlekedett épp akkor az autóval, nem értette, miért kéne neki azokat odaadnia a rendőröknek. A panaszos előadása szerint ekkor az intézkedő rendőr minősíthetetlen hangon és stílusban megfenyegette és erőszakkal lefogta a kezét, míg a társa – a panaszos tiltakozása ellenére – kivette a panaszos nadrágzsebéből a kocsi kulcsait. A rendőrök nem mutattak semmilyen iratot, mely igazolná, hogy keresnének nála valamit, vagy amely igazolná cselekedetük jogalapját. Hosszas, több órás várakoztatás és a panaszos szerint minden alapot nélkülöző „kutakodás” után az intézkedő rendőrök kivették a gépkocsiból az összes ott található műszaki terméket, amelyek megőrzésre voltak a panaszosnál. A panaszost

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

ezt követően előállították az illetékes kerületi Rendőrkapitányságra, ahol az egész éjszakát kénytelen volt eltölteni.

Másnap a panaszt házkutatási parancs nélkül „szabályosan odavonszolták” a lakásához, ahol a panaszos zsebéből elvett kulccsal kinyitották az ajtót, és a bent található valamennyi műszaki tárgyat, így a panaszos saját tulajdonát képező szórakoztató elektronikai készüléket is lefoglalták. Amikor a panaszos érdeklődött, hogy mi indokolja az intézkedést, a panaszost sértő szavak kíséretében „brutálisan” megrúgták és erőszakoskodtak vele. A panaszos mindvégig tiltakozott az eljárási cselekménnyel szemben.

A panaszos tagadta, hogy elkövette volna a cselekményt, amellyel megvádolták, ezért az „eljárás” és a gyanúsítás ellen is panasszal kíván élni.

A panaszbeadványt a Testülettel egyidőben megküldte az illetékes ügyészségnek is.

2) Panaszbeadványának kiegészítése alkalmával a panaszos kitért arra, hogy a lefoglalt elektronikai készülékeket azóta sem kapta vissza, pedig őt csak két készülék ellopásával gyanúsították meg. A levelet a Testülethez, valamint az illetékes ügyészséghez és rendőrkapitánysághoz is megküldte.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

1) A panaszossal szembeni intézkedést a Budapesti Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: BRFK) illetékes kerületi Rendőrkapitányságának állományába tartozó két r. ftzls. foganatosította, akik az alábbi tartalommal készítették el 2013. február 13-ai jelentésüket.

2013. február 3-án a két r. ftzls. gépkocsizó szolgálatot láttak el, mikor 23 óra körüli időben a Cs. utcában figyelmesek lettek egy személygépkocsira, amely éppen az O. utcából kanyarodott ki. Tekintettel arra, hogy a fenti helyen az esti órákban igen sok különböző vagyron elleni bűncselekményeket követnek el, az arra elhaladó személygépkocsi vezetőjét megállásra szólították fel és az autót vezető panaszost igazoltatták.

A fentiek alapján, valamint figyelemmel az Országos Rendőr-főkapitány által elrendelt fokozott ellenőrzésre, a panaszos ruházatát, valamint az általa vezetett gépjármű utasterét és csomagterét is átvizsgálták. A jármű csomagterében a jelentést készítő r. ftzls. emlékezete szerint 25 db iPhone mobiltelefont, valamint 5 db notebookot találtak. A panaszos rendőri kérdésre elmondta, hogy új és használt iPhone készülékek értékesítésével, illetve ezek szervizelésével foglalkozik. A r. ftzls. a telefonokat IMEI számuk alapján nem tudta leellenőrizni a nyilvántartásban, mivel egyiket sem lehetett bekapcsolni, valamint azokra az nem volt ráírva. A notebookokat sorozatszámuk alapján leellenőrizte és megállapította, hogy nem szerepelnek a körözési rendszerben. A fenti intézkedések végeztével, tekintettel arra, hogy azok eredményre nem vezettek, a panaszost sérülés- és panaszmentesen szabadon bocsátották.

2013. február 13-án a r. ftzls. a „lakókörnyezetéből kapott megbízható állampolgári információ alapján” megtudta, hogy a panaszos legális tevékenysége mellett lopott iPhone készülékek és más egyéb telefonok „legalizálásával” is foglalkozik akképp, hogy a lopott,

vagy egyéb más úton beszerzett mobiltelefonokon alaplapot cserél, valamint az összes olyan főbb alkatrészt kicseréli, amelyről az adott készülék beazonosítható, illetve nyomon követhető. A fenti információk birtokában a r. ftzls. az aznap éjszakai szolgálatának teljesítése során 20 óra 30 perc körüli időben megjelent a február 3-i intézkedés helyszínén és a környék átvizsgálásába kezdett a panaszos feltalálása érdekében. Az O. utca egyik épülete előtt észrevette a panaszos által a korábbi alkalommal vezetett gépjárművet, így a r. ftzls. kiszállt a szolgálati gépkocsiból, hogy leellenőrizze a lakónévsort a panaszos fellelésének érdekében.

Miután a panaszos nevét nem találta kiírva a kapucsengőre, épp indult vissza a gépjárműhöz, mikor észrevette, hogy a panaszos lépett ki az épületből. A panaszost intézkedés alá vonta, melynek során közölte vele intézkedése alapját, hivatkozva többek közt a fokozott ellenőrzést elrendelő főkapitányi utasításra. A panaszossal azt is közölte, hogy tisztában van a „tevékenységével”, ezért megkérte, hogy adja át a gépjármű kulcsait, mivel át kívánja vizsgálni a jármű utas-, és csomagterét. A panaszos a r. ftzls. kérésének részben eleget tett és a kulcsokat átadta, de közben többször fennhangon kétségbe vonta a r. ftzls. intézkedésének jogszerűségét. A személygépkocsi utasterének átvizsgálása során semmilyen, bűncselekményre utaló vagy abból származó eszközt vagy tárgyat nem talált. Ezt követően a csomagterék átvizsgálása céljából megpróbálta annak ajtaját kinyitni, azonban az többszöri próbálkozása ellenére nem nyílt ki. A panaszost ekkor megkérte, hogy azt nyissa ki, azonban a panaszos ismételten kétségbe vonta az intézkedés jogosságát, majd cinikus hangon közölte a r. ftzls.-sal, hogy az csak egy speciális módszerrel nyílik, amit soha nem fog elárulni. Azt is mondta, hogy majd kinyitja a csomagteret, ha a r. ftzls. parancsnoka elmondja neki, hogy mi alapján jogszerű a vele szembeni intézkedés. A fentiek következtében azonnal értesítették a szolgálatirányító parancsnokot, aki rövid időn belül megjelent a helyszínen és a panaszost tájékoztatta az intézkedés jogszerű voltáról. Ennek ellenére a panaszos továbbra sem volt hajlandó kinyitni a gépkocsi csomagterét, így a r. ftzls. beült a gépkocsiba és addig próbálkozott, míg ki nem sikerült nyitnia azt magától. A csomagtartóban számos telefont és laptopot fellelt, melyek az intézkedés jogosságát a r. ftzls. megítélése szerint nagy mértékben alátámasztották, illetve igazolták. A panaszos azt a tájékoztatást adta, hogy a fenti tárgyak szervizelésével foglalkozik, azonban állítását, valamint a telefonok és laptopok – melyek összértéke kb. 700,000 Ft-ra tehető – eredetét, származását, valamint azt, hogy ezek jogszerűen vannak nála, semmilyen módon nem tudta igazolni. A fentiek okán a panaszos gépjárművét biztonságosan lezárták, majd a panaszost előállították a BRFK illetékes kerületi Rendőrkapitányságára.

2) A panaszos előállításának végrehajtásáról készített jelentés szerint a panaszost a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 29. § (1) bekezdés 1. pontja alapján igazoltatták, 31. § (1) bekezdése alapján átvizsgálták, majd az Rtv. 33.§ (2) bekezdés b) pontja alapján előállították. Az intézkedés során kényszerítő eszközt nem alkalmaztak.

Az irat szerint az Rtv. 33. § (4) bekezdése alapján az előállításának okáról szóló tájékoztatót, valamint annak idejéről szóló igazolást kiadták.

A parancsnoki vélemény és kivizsgálás szerint a panaszossal szemben alkalmazott intézkedések összessége jogszerű és szakszerű volt, és megfelelt az Rtv. 15. §-ában előírt arányosság követelményének.

3) A panaszos előállításának időtartamáról készített igazoláson mindössze annyi szerepel, hogy az 2013. február 13-án 22 óra 52 perckor kezdődött, azonban az irat többi része nincs kitöltve, illetve azt aláírással sem látták el.

4) A BRFK illetékes kerületi Rendőrkapitányság vezetője által kiállított végzésen szerepel, hogy a panaszost 2013. február 13-án 20 óra 30 perckor állították elő, és annak idejét az Rtv. 33. § (3) bekezdése alapján 4 órával meghosszabbítja 2013. február 14-én 8 óra 30 percig. A meghosszabbítás indokaként adatgyűjtést, valamint kihallgatást jelöl meg a dokumentum.

5) A rendőri szerv megküldte a panaszostól elvett tárgyak jegyzékét, mely 14 db mobiltelefont, valamint számos egyéb telefonalkatrészt tartalmaz.

6) A Testület rendelkezésére áll a BRFK illetékes kerületi Rendőrkapitányság által kiállított lefoglalásról készített jegyzőkönyv, mely szerint – az intézkedés idején hatályos – Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: Btk.) 316. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés I. fordulata szerint minősülő kisebb értékre elkövetett lopás vétségének megalapozott gyanúja miatt ismeretlen tettes ellen folytatnak eljárást. A panaszostól ennek keretében foglalták le a korábban ismertetett jegyzékben szereplő tárgyakat. Az irat tartalmazza, hogy a kényszerintézkedés módja ellen a Büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 196. § alapján panasznak van helye.

7) 2013. február 14-ei dátumozással készült a házkutatás, valamint lefoglalás elrendeléséről szóló határozat, melyben szerepel, hogy a panaszos ellen eljárás van folyamatban, tekintettel arra, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján a panaszos 2012. július 7-én 03 órakor eltulajdonított egy mobiltelefont, mellyel 120,000 Ft-os kárt okozott. A házkutatás amiatt vált szükségessé, mert megalapozott gyanú merült fel, hogy a panaszos lakó- és tartózkodási helyein egyéb, bűncselekményből származó tárgyat is találhatnak. Az irat szerint a határozattal szemben a Be. 195. § (1) bekezdésében biztosított panasznak van helye.

8) A BRFK illetékes kerületi Rendőrkapitányságának Bünyügyi Osztályán szolgálatot teljesítő r. százados 2013. február 14-én jelentést készített, melyben leírta, hogy szükségessé vált a panaszos tartózkodási helyénél házkutatás foganatosítása. A kényszerintézkedés foganatosítása során a panaszos közölte, hogy nem hajlandó együttműködni a hatósággal, nem megy velük és nem mondja meg, melyik lakásban lakik. A panaszos figyelmét felhívták az együttműködésre, és kilátásba helyezték, hogy annak elmaradása esetén elvezető fogást alkalmaznak vele szemben. A panaszos közölte, hogy ő úgysis mindenkit feljelent, mert vele szemben törvénytelenül intézkednek. A r. százados tájékoztatta a panaszost arról, hogy a tőle elvett tárgyak közül két, lopásból származó tárgy is található, így a panaszossal szembeni intézkedés jogszerű. A fenti tájékoztatás ellenére a panaszos közölte, hogy továbbra sem hajlandó együttműködést tanúsítani.

A fentiek okán a panaszost elvezető fogás alkalmazásával a tartózkodási helyéül szolgáló ház bejáratához kísérték, majd a nála lévő kulccsal a ház bejárati ajtaját kinyitották. A kapucsengőn a neve nem volt kiírva, így felhívták a ház gondnokát, akitől megtudták, hogy a panaszos pontosan melyik lakásban lakik. A panaszos ekkor még mindig nem tanúsított együttműködést, így őt az említett emelet folyosójára vezették, és a lakás ajtaját a kulccsal kinyitották. A szomszéd lakásban lakó K. Gy.-t felkérték, hogy hatósági tanúként vegyen részt a házkutatásban, majd a nyomozati cselekményt elvégezték.

A házkutatás során számos mobiltelefont, netbookot, laptopot, alkatrészeket, játékkonzolokat és egyéb tárgyakat foglaltak le, melyeket jegyzőkönyvben rögzítettek.

A házkutatást követően a panaszost visszaszállították a rendőrkapitányságra, és gyanúsítottként kihallgatták.

9) A panaszos tartózkodási helyén történő házkutatásról készített jegyzőkönyvből kiderül, hogy az 2013. február 14-én 06 óra 11 perctől 07 óra 42 percig tartott, mely eredményre vezetett, és amellyel szemben a panaszos a Be. 195. §-a alapján panasszal élt.

10) A BRFK illetékes kerületi Rendőrkapitánysága feljegyzést készített arról, hogy 2013. február 14-én nyomozást rendelt el lopás vétségének gyanúja miatt.

11) A Testület rendelkezésére állnak a panaszos gyanúsított kihallgatásáról készített jegyzőkönyvek, melyek 2013. február 14-én 08 óra 26 perctől 08 óra 42 percig, valamint ugyanaznap 13 óra 15 perctől 13 óra 51 percig tartottak.

12) A BRFK illetékes kerületi Rendőrkapitánysága 2013. február 14-én 10 óra 20 perckor határozatot hozott a panaszos őrizetbe vételének elrendeléséről. Az irat szerint a Be. 126. § (5) bekezdése értelmében („a terheltnek az őrizetbe vétel elrendelését megelőző hatósági fogvatartását az őrizet tartamába be kell számítani”) az őrizet kezdő időpontja 2013. február 13-án 20 óra 30 perc volt.

13) A BRFK illetékes kerületi Rendőrkapitányságán szolgálatot teljesítő r. őrm. 2013. február 14-én jelentést készített, melyben beszámolt arról, hogy aznap 10 órakor az osztályvezető arra utasította, hogy hirdesse ki a panaszosnak őrizetbe vételét, melyet 10 óra 20 perckor az őrizetbe vételt elrendelő határozat egy példányának aláírásával teljesített. Ugyan a panaszos előállításának határideje 2013. február 14-én 08 óra 30 perckor lejárt, azonban annak lejártát követően a panaszos már nem az előállító helyiségben volt elhelyezve, hanem vele szemben folyamatos nyomozati cselekményeket hajtottak végre.

14) A BRFK illetékes kerületi Rendőrkapitánysága 2013. február 28-án határozatot hozott a panaszostól lefoglalt különböző tárgyak lefoglalásának megszüntetéséről.

15) A Testület megkeresésére a BRFK illetékes kerületi Rendőrkapitányságnak vezetője 2013. április 2-án az alábbi tartalommal egészítette ki a rendőri jelentésekben foglaltakat. A panaszos a személygépjármű kulcsait magától adta át az intézkedő rendőröknek, tehát azokat nem úgy szerezték meg, hogy a panaszos kezeit lefogva kivették volna nadrágzsebéből.

A kapitányságvezető nyilatkozata szerint a helyszíni intézkedés során nem, az eljárási cselekmények során azonban bilincset, illetve testi kényszert (elvezető fogást) alkalmaztak a panaszossal szemben. Ezek jogalapjára a kapitányságvezető nem tért ki, mindössze hivatkozott az Rtv. vonatkozó rendelkezéseire (Rtv. 47. §, illetve 48. § c) és d) pontjai).

Az intézkedést fogantató rendőrök kultúrált, udvarias stílusban beszéltek a panaszossal, aki állítólag nyilvánvalóan provokálta a Rendészeti Osztály és a Bűnügyi Osztály munkatársait, ezért a rendőrök különös figyelmet fordítottak az intézkedés jog- és szakszerűségére, illetve az intézkedés hangnemére. Az intézkedés óta eltelt időre való tekintettel a panaszos és a rendőrök közt lezajló párbeszéd pontos visszaidézésére nem volt mód.

A kapitányságvezető cáfolta, hogy a panaszost a házkutatás során, illetve bármikor előtte vagy utána tetteleg bántalmazták volna, vagy vele erőszakoskodtak volna, így a panaszosnak sérülése nem keletkezett. A fentiek okán a panaszost orvosi vizsgálatra sem vitték el.

16) A rendőri szerv számos olyan nyomozati iratot is megküldött a Testület részére, melyek a panaszossal szemben folyamatban lévő büntetőeljárás során készültek (pl. körözési információs rendszer kimutatásai, feljegyzések, jegyzőkönyv házkutatásról és lefoglalásról, bűnjeljegyzék, védő kirendeléséről szóló határozat, őrizetbe vétel megszüntetéséről szóló határozat, szabadulási igazolás, jegyzőkönyv folytatólagos kihallgatásról, stb.). Tekintettel arra, hogy a panaszügy elbírálása szempontjából ezen dokumentumok nem bírnak relevanciával, a Testület az iratok ismertetésétől eltekintett.

III.

1) A Testület a panasz eljárás keretében mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy hatásköri szabályai alapján mely panaszosi sérelmek vizsgálatát végezheti el.

92. § (1) Akinek a IV–V. Fejezetben – a 46/A–46/C. § kivételével –, valamint a VI. Fejezetben meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette, választása szerint

a) panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez vagy

b) kérheti, hogy – amennyiben a panasz elintézése nem tartozik más eljárás hatálya alá – panaszát a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően, az érintett rendőri szerv kilététől függően

ba) az országos rendőrfőkapitány,

bb) a belső bűnmegelőzési és bűnfelderítési feladatokat ellátó szerv főigazgatója vagy

bc) a terrorizmust elhárító szerv főigazgatója bírálja el.

Az idézett rendelkezés értelmében a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások vizsgálata tartozik, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

– a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),

– a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen: igazoltatás, ruházat- csomagjármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),

– a kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegosztatás stb.), tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

a) A panaszos beadványában kifogásolta, hogy olyan műszaki termékeket foglaltak le a rendőrök gépjárművéből, majd a lakásán, amelyek nem az ő tulajdonát képezték, mindössze megőrzésre voltak a panaszosnál. Hozzátette, hogy a lefoglalt elektronikai készülékeket azóta sem kapta vissza.

A fentiekben ismertetett hatásköri rendelkezések értelmében a Testületnek nincs hatásköre vizsgálatát kiterjesztenie a büntetőeljárás keretében foganatosított kényszerintézkedés

jogszerűségének vizsgálatára, mellyel szemben a Be. 195-196. §-aiban szabályozott panasz biztosít megfelelő jogorvoslatot.

b) Hasonlóképpen nem jogosult a Testület állást foglalni a házkutatás elrendelésével, illetve foganatosításával kapcsolatos panaszok tárgyában.

A házkutatás foganatosítása kifejezetten a rendőrség nyomozó hatóságként kifejtett tevékenységének részét képezi. A Testület ezzel kapcsolatban rögzíti, hogy az Rtv. idézett rendelkezése értelmében saját hatáskörében nincs lehetősége annak vizsgálatára és elbírálására, hogy a rendőrség megfelelően látja-e el nyomozati teendőit. A büntetőeljárásban közreműködő hatóságok tevékenységét, így a rendőrség nyomozati munkáját – ahogyan az a fentiekből is kitűnt – nem az Rtv., hanem a Be. szabályozza, egyúttal pedig nem a Testület, hanem az ügyészség felügyeli. Ezen jogszabály megfelelő rendelkezései biztosítják a jogorvoslatot is az eljáró szervek tevékenységével – adott esetben mulasztásával –, illetve határozataival szemben is.

c) A panaszos beadványában azt is jelezte, hogy panasszal kíván élni gyanúsításával szemben, melyre szintén a Be. 196. §-a biztosít megfelelő jogorvoslatot.

A fenti panaszok tárgyában a Testület hatáskörének hiányát volt kénytelen megállapítani.

c) Megállapítható volt továbbá a rendelkezésre bocsátott iratokból, hogy a panaszost fogvatartása keretében előbb előállították, majd a kapitányságvezető elrendelte őrizetét a Be. 126. § (2) bekezdése alapján, amiről a panaszost 2013. február 14-én 10 óra 20 perckor tájékoztatták. Ez azt jelenti, hogy a panaszos szabadságát ezen időpontig az Rtv., azt követően azonban a Be. előírásai alapján korlátozta a rendőrség.

A panasz eljárás vonatkozásában ez a körülmény azt eredményezi, hogy a Testület a panaszos fogvatartását csak az őrizetbe vételt elrendelő határozat közlésének időpontjáig, vagyis 2013. február 14-én 10 óra 20 percig vizsgálhatja abból a szempontból, hogy végrehajtására jogszerűen került-e sor.

A Testület a panaszbeadvány kapcsán a panaszos rendőri intézkedésekkel kapcsolatos kifogásait vonta vizsgálat alá.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv., valamint Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) releváns rendelkezéseire – a panaszos kifogásai alapján az alábbi megállapításokra jutott.

A Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosnak Magyarország Alaptörvénye II. cikkében foglalt emberi méltósághoz, illetve az abból levezethető testi integritáshoz, valamint testi épséghez fűződő jogát, a IV. cikk (1) bekezdésében rögzített személyi szabadsághoz, a VI. cikk (2) bekezdése szerinti személyes adatok védelméhez való jogát, XIII. cikk (1) bekezdése szerinti tulajdonhoz való jogát, valamint a XXIV. cikkben foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát az alábbiak szerint.

2) A Testület elsőként érdemben azt vizsgálta, keletkezett-e intézkedési kötelezettsége a rendőröknek, és jogszerűen vonták-e a panaszost intézkedés alá.

Az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak.

A Testület részére megküldött rendőrségi dokumentációból kiderül, hogy a panaszossal szemben a sérelmezett rendőri intézkedést megelőzően is fogatosítottak már intézkedést 2013. február 3-án, amikor a panaszos ruházatát, valamint gépkocsiját átvizsgálták. Akkor számos mobiltelefont és notebookot találtak a panaszos autójában, azonban akkor a panaszost szabadon bocsátották.

A panaszos ismételt rendőri intézkedés alá vonása azt követően merült fel, hogy az egyik r. ftzls. „lakókörnyezetéből kapott megbízható állampolgári információ alapján” tudomást szerzett arról, hogy a panaszos a legálisan végzett telefon-szerviz munkája mellett lopott mobiltelefonok „legalizálásával” is foglalkozik.

A r. ftzls. tudomására tehát olyan jogellenes cselekmény elkövetéséről érkezett állampolgári információ, amely a rendőr intézkedési kötelezettségét megalapozta.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a r. ftzls. tudomására jutott információ miatt a rendőrségnek fennállt az intézkedési kötelezettsége, így azzal, hogy a panaszossal szemben intézkedést kezdeményeztek, tisztességes eljáráshoz való joga nem sérült.

3) A Testület az alábbiakban a panaszos igazoltatásának jogszerűségét vizsgálta.

Az Rtv. 29. § (1) bekezdés a) pontja értelmében: „a rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani”.

A Testület a panaszos igazoltatása jogszerűségének megítélése kapcsán utal a korábban leírtakra, miszerint az intézkedést fogatosító rendőrök olyan információ birtokába jutottak, amely jogellenes cselekmény elkövetésének gyanúját vetette fel a panaszossal szemben.

Mindezek alapján a Testület megítélése szerint jogszerűen került sor a panaszos igazoltatására, így nem sérült a személyes adatok védelméhez fűződő alapjoga.

4) A panaszos kifogásolta gépkocsija átvizsgálásának módját is.

a) Panaszként fogalmazódott meg, hogy tőle előzetes értesítés és indok nélkül kérték el az általa használt gépjármű kulcsait és iratait. A Testület ezért vizsgálta, hogy eleget tett-e az intézkedő rendőr az Rtv. 20. § (2) bekezdésében foglalt azon kötelezettségének, miszerint „az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles (...) az intézkedés tényét és célját szóban közölni”.

A Testület kiemelt jelentőséget tulajdonít az intézkedés alá vontak tájékoztatásának, hiszen csak az állampolgárok megfelelő informálása mellett érvényesülhet megfelelően a jogbiztonság elve.

A rendőrségi iratok annyit rögzítenek, hogy a r. ftzls. közölte vele intézkedése alapját, valamint azt, hogy tisztában van a panaszos „tevékenységével”, ezért át kívánja vizsgálni a jármű utas-, és csomagterét.

A két nyilatkozat közt feszülő ellentmondás a rendelkezésre álló bizonyítási eszközök segítségével nem volt feloldható, így a Testület nem tudott állást foglalni a tekintetben, hogy sérült-e a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

b) A panaszos beadványában kifogásolta, hogy az intézkedő rendőr erőszakkal lefogta a kezét és rendőrtársa kivette a panaszos nadrágzsebéből a kocsikulcsait.

Az Rtv. 47. §-a a rendőrt felhatalmazza arra, hogy „az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést alkalmazhat”. A fenti szakasz alapján az intézkedő rendőr jogszerűen alkalmazhatta volna a panaszos által sérelmezett kényszerítő eszközt, amennyiben a gépjármű kulcsait felszólítás ellenére sem adta volna át magától. A kényszerítő eszköz alkalmazását megelőzően azonban – ha az eset körülményei lehetővé tették – arra figyelmeztetni kellett volna a panaszost.

A rendőri jelentés ugyanakkor azt tartalmazza, hogy a panaszos a kulcsokat átadta magától, testi kényszert nem alkalmaztak vele szemben. Azt a jelentés is említi, hogy a panaszos többször fennhangon kétségbe vonta az intézkedés jogszerűségét.

Az egymásnak ellentmondó nyilatkozatok következtében, valamint a kulcsátadás körülményeinek tisztázatlan volta miatt a Testület nem tudott állást foglalni a tekintetben, hogy sérült-e a panaszos emberi méltósághoz fűződő jogából levezethető testi integritáshoz fűződő joga.

c) A Testület vizsgálta azt is, hogy mennyiben volt jogszerű a panaszos járművének átvizsgálása.

A panaszos előállításának végrehajtásáról készített jelentés azt tartalmazza, hogy az átvizsgálást az Rtv. 31. § (1) bekezdése alapján fogatosították („akivel szemben személyi szabadságot korlátozó intézkedést fogatosítanak, annak ruházatát a rendőr a támadásra vagy az önveszély okozására alkalmas tárgy elvétele végett, előzetes figyelmeztetés után átvizsgálhatja”). A fenti jogszabályi rendelkezés nyilvánvalóan nem alkalmazható a panaszos autójának átvizsgálására. Ugyanakkor az Rtv. 29. § (6) bekezdése alapján az intézkedő rendőr „az igazoltatott személy ruházatát, járművét átvizsgálhatja, ha azt a személyazonosság megállapítása, a közrendet, a közbiztonságot fenyegető veszély elhárítása, bűncselekmény vagy szabálysértés elkövetésének gyanúja szükségessé teszi”.

A panaszos gépjárművének átvizsgálását nyilvánvalóan abból a célból fogatosították, hogy a már korábbi rendőri intézkedés alkalmával is feltalált mobiltelefonokat és notebookokat a nyomozás érdekében lefoglalják, tekintettel arra, hogy a panaszossal szemben felmerült bűncselekmény elkövetésének gyanúja.

Tekintettel arra, hogy a panaszos járművének átvizsgálására megfelelő jogszabályi felhatalmazás birtokában került sor, a panaszos tulajdonhoz való joga nem szenvedett sérelmet.

5) A panaszos kifogásolta a vele szemben az utcán intézkedő r. tzls. minősíthetetlen stílusát, majd a házkutatás sorár a r. százados által irányába elhangzó sértő szavakat.

Ezzel összefüggésben a Testület hivatkozik az Rtv. 2. §-ának (1) bekezdésére, amely – többek között – kimondja, hogy a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

A Testület több állásfoglalásában kifejtett vélekedése szerint az intézkedő rendőröktől – mint közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaitól – minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. Az említett rendelkezés alapján a Testület hangsúlyozza, hogy a rendőrökre, mint a közhatalom képviselőire különös súllyal nehezedik az emberi méltóság, és az emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége, ezért minden körülmények között elvárható a másik személy emberi méltóságát mindenkor szem előtt tartó viselkedés és hangnem.

A panaszos által sérelmezett hangnem vonatkozásában a BRFK illetékes kerületi Rendőrkapitányságának vezetője azt a tájékoztatást adta, hogy az intézkedést foganatosító rendőrök kulturált, udvarias stílusban beszéltek a panaszossal, aki viszont nyilvánvalóan provokálta a rendőröket. A fentiek okán a rendőrök különös figyelmet fordítottak az intézkedés hangnemére.

A rendelkezésre álló adatok alapján a Testület nem tudta tisztázni, van-e valóságalapja a panaszos nem megfelelő hangnemet sérelmező állításainak. Mivel a panaszos és a rendőrök előadása közötti ellentmondás következtében a tényállás nem volt feltárható, a Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos emberi méltósághoz való alapvető jogának sérelme nem megállapítható.

6) A Testület ezt követően vizsgálta a panaszos előállításának jogszerűségét.

a) Az előállítás jogalapja kapcsán a Testület a következőket rögzíti.

A rendőrkapitányságról a Testülethez érkezett iratok szerint az előállítás jogalapja az Rtv. 33. § (2) bekezdésének b) pontja volt („a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható”), mivel az átvizsgált gépkocsiban számos telefont és laptopot találtak, összesen kb. 700,000 Ft értékben, melyek eredetét, valamint jogszerű birtoklásukat a panaszos semmilyen módon nem tudta igazolni.

Itt szükséges rögzíteni azt, hogy a Testület gyakorlata szerint, ha az Rtv. szerinti rendőri fellépés mögöttes jogalapjaként a rendőrség egy Rtv.-n kívüli jogszabályban meghatározott tényállás tekintetében fennálló gyanúokra (pl. bűncselekmény gyanújára) hivatkozik, a Testület – az adott cselekményért egyébként fennálló szabálysértési vagy büntetőjogi felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálja, hogy az adott esetben fennállt-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra.

Az intézkedés idején hatályos Btk. 306. § (1) bekezdése értelmében lopást követ el, aki „ idegen dolgot mástól azért vesz el, hogy azt jogtalanul eltulajdonítsa”.

A helyszínen intézkedő rendőrök rendelkezésére álló információk (megbízható állampolgári bejelentés, az autóban talált számos, nagy értékű műszaki termék, valamint azok jogszerű birtoklását igazoló dokumentáció hiánya) kétségkívül felvethették a lopás elkövetésének az előállításához szükséges fokú gyanúját.

Mindezek alapján a Testület kimondta, hogy az Rtv. 33. § (2) bekezdésének b) pontja megfelelő jogalapot biztosított a panaszos előállításához, ezért a jogalap tekintetében a panaszos személyes szabadsághoz fűződő alapvető joga nem sérült.

b) Mivel a Testület az előállítás jogalapját megfelelőnek találta, a továbbiakban azt vizsgálta, hogy az intézkedés megfelelt-e az arányosság követelményének. Az Rtv. 15. §-a szerint ugyanis a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.

Az Rtv. 33. § (2) bekezdése mérlegelésnek ad teret az intézkedés alá vont személy előállítását illetően, tehát lehetőséget biztosít az intézkedő rendőr számára az előállítás foganatosítására, ugyanakkor – ellentétben az ugyanezen szakasz (1) bekezdésében felsorolt esetekkel – nem teszi azt kötelezővé. Azonban a mérlegelés lehetősége sem korlátlan – a Testület töretlen gyakorlata szerint a mérlegelés akkor állja ki a jogszerűség próbáját, ha az megfelel az Rtv. 15. §-ában rögzített arányossági kritériumnak, tehát nem okoz olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. A fentiekből kiindulva, a jogalap megléte önmagában nem teszi a rendőri intézkedést jogszerűvé. Amennyiben az arányosság követelménye nem érvényesül, úgy a megfelelő jogalap megléte mellett is jogszerűtlenné válik az intézkedés.

Az arányosság megítélésekor a Testületnek azt kellett figyelembe vennie, hogy volt-e az előállításnak olyan célja, amely csak a szabadság korlátozásával volt elérhető.

A rendőrségi dokumentumok arra utalnak, hogy a panaszost annak érdekében állították elő, hogy gyanúsított kihallgatását foganatosítsák, valamint biztosítsák jelenlétét a házkutatás során.

A nyomozati cselekmények elvégzése céljából a panaszos előállítása arányosnak tekinthető, ezért a Testület kimondta, hogy az a panaszos személyes szabadsághoz való alapvető jogát nem sértette.

c) A panaszos kifogásolta azt is, hogy gépkocsijának átkutatása rendkívül hosszadalmas volt, majd megjegyezte, hogy előállítását követően az egész éjszakát kénytelen volt a kapitányságon tölteni. A fentiek okán a Testület vizsgálta, hogy az előállítás időtartama okozhatott-e jogsérelmet a panaszosnak.

A Testület az előállítás időtartamával összefüggésben több jogsértő momentumot is feltárt.

i) Az Rtv. 33. § (3) bekezdése főszabályként a „szükséges” időt jelöli meg és csak végső korlátként, határozza meg a 8 órás (illetve indokolt esetben, külön alaki feltételek mellett a további 4 órás) időtartamot. Felhívja a Testület a figyelmet az előállítás intézményének a személyi szabadságot súlyosan korlátozó jellegére, amelyre értelemszerűen vonatkozik az

Rtv. 15. § (1) bekezdésében meghatározott azon általános arányossági követelmény is, mely szerint „a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával”.

A rendelkezésre álló információkból (rendőri jelentés, előállítás időtartamának meghosszabbításáról szóló végzés) megállapítható, hogy a panaszost 2013. február 13-án 20 óra 30 perckor vonták rendőri intézkedés alá.

A helyszínen foganatosított rendőri intézkedések (igazoltatás, jármű átvizsgálása) a rendőrségi iratok szerint azért húzódtak el, mivel a panaszos nem működött közre az átvizsgálásban, nem segített kinyitni a gépkocsi csomagtartóját a rendőröknek. A fentiekben túlmenően a panaszos kérésére megvárták, míg a helyszínre érkezett a szolgálatirányító parancsnok annak érdekében, hogy tájékoztassa a panaszost az intézkedés jogszerű voltáról.

Az átvizsgálást követően a panaszost előállították a rendőrkapitányságra. Előállításának időtartamát a BRFK illetékes kerületi Rendőrkapitányság vezetője 4 órával meghosszabbította, 2013. február 14-én 8 óra 30 percig. Arra vonatkozóan nem áll a Testület rendelkezésére információ, hogy 2013. február 14-én 06 óra 11 percig (a házkutatás megkezdéséig) milyen nyomozati cselekményeket foganatosítottak, amelyekhez elengedhetetlen volt a panaszos személyi szabadságának korlátozása. A házkutatás során a panaszos – a rendőrségi iratok szerint – ismételen nem volt együttműködő, lakásának ajtaját nem volt hajlandó megmutatni a rendőröknek, így a gondnok segítségét kellett igénybe venni annak érdekében, hogy a panaszos lakását beazonosítsák. A házkutatás 07 óra 42 percig tartott, melyet követően a panaszost gyanúsítottként hallgatták ki (08 óra 26 perctől 08 óra 42 percig, majd 13 óra 15 perctől 13 óra 51 percig).

A fentiekből megállapítható, hogy a panaszos kapitányságra való esti előállítása, valamint a másnap kora reggeli házkutatás között semmilyen érdemi eljárási cselekményt nem foganatosítottak, ami megkívánta volna a panaszos jelenlétét.

A fentiek alapján, és a megismert összes körülményre tekintettel a Testület a panaszos előállításának időtartamát aránytalannak, és a panaszos személyi szabadságát súlyosan sértőnek ítélte meg.

ii) Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 30. §-ának (3) bekezdése szerint az előállítás a fogvatartott személy szabadon bocsátásáig vagy őrizetbe vételéig, illetve előzetes letartóztatásáig, de legfeljebb az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdésében meghatározott ideig tart.

Megállapítható, hogy a panaszos előállításának időtartama intézkedés alá vonásától, azaz 20 óra 30 perctől kezdődött. A maximális 8 óra lejárta miatt a rendőrkapitányság vezetője a panaszos előállításának időtartamát az Rtv. 33. § (3) bekezdésével összhangban további 4 órával meghosszabbította, ami így 8 óra 30 perckor lejárt. Ezen időpontig tehát határozatot kellett volna hozni a panaszos őrizetbe vételéről, vagy őt szabadon kellett volna bocsátani. A

Testület tényként állapította meg ugyanakkor, hogy a panaszos őrizetbe vételét elrendelő határozatot a panaszossal csak 10 óra 20 perckor közölték.

A rendőri szerv maga is elismerte, hogy a panaszos előállításának határideje lejárt, ugyanakkor arra hivatkozott, hogy annak lejártát követően a panaszos már nem az előállító helyiségben volt elhelyezve, hanem nyomozati cselekményeken vett részt.

A Testület értékelése szerint a rendőri szerv akkor járt volna el megfelelően, ha a panaszos őrizetbe vételét elrendelő határozatot a panaszossal közlik előállításának lejártá előtt, illetve ha a panaszost – rendelkezésre álló fogvatartási jogcím hiányában – szabadon bocsátják. A panaszos a majdnem két órás időintervallumban nem távozhatott volna szabadon, ha úgy tetszik a rendőrség „felügyelete” alatt állt, oly módon mindenképpen, hogy köteles volt az intézkedéseknek magát alávetni és a rendőri felszólításoknak engedelmességni.

A Testület szerint a jogsértések összességét tovább súlyosította az a tény, hogy a fogvatartás időpontját a rendőrség pontatlanul és helytelenül dokumentálta, hiszen a Testület részére megküldött igazoláson az szerepel, hogy a panaszos előállítása 2013. február 13-án 22 óra 52 perckor kezdődött. Feltételezhető, hogy ezen időpontban került sor a panaszos beszállítására a rendőrkapitányságra, ugyanakkor a már korábban idézett Rtv. 33. § (3) bekezdése alapján az előállítás kezdő időpontja a rendőri intézkedés kezdete, ami jelen esetben 20 óra 30 perc volt.

Jóllehet az előállításban töltött időtartam beleszámít az őrizet időtartamába, a Testület azonban a jogsérelmet súlyosnak értékelte, arra figyelemmel, hogy a vonatkozó jogszabályi előírások egyidejű többszörös megsértése állt fenn a rendőrség oldaláról. A panaszossal az előállítására nyitva álló maximális időtartamon túl közölték őrizetbe vételét elrendelő határozatot, így az előállítás tényleges időtartama meghaladta a 8, illetve a 12 órát. E mellett pedig a szabadságkorlátozás időtartamát a rendőri szerv helytelenül dokumentálta és azon valótlán, félrevezető adatok szerepeltek.

A Testület garanciális jelentőséget tulajdonít annak, hogy az egyik legsúlyosabban jogkorlátozó intézkedés vonatkozásában a jogszabályi előírásokat a rendőrség maradéktalanul betartsa, így a Testület az előállítás időtartama és annak dokumentálása kapcsán a panaszos személyes szabadsághoz fűződő jogának, továbbá a tisztességes eljáráshoz fűződő jogának a súlyos fokú sérelmét állapította meg.

7) A Testület végezetül vizsgálta a rendőrök által alkalmazott testi kényszer jogszerűségét, illetve a panaszos azon állítását, miszerint őt a rendőrök megrúgták.

a) A panaszos beadványában úgy nyilatkozott, hogy őt szabályosan odavonszolták a lakásához a házkutatás foganatosítása érdekében.

A házkutatást foganatosító r. százados jelentésében arról számolt be, hogy a panaszos egyáltalán nem volt hajlandó együttműködni a rendőrökkel, így nem mondta meg, melyik lakásban lakik, és nem hajlandó velük menni sehova. A r. százados ekkor kilátásba helyezte vele szemben az elvezető fogás alkalmazását arra az esetre, ha továbbra sem hajlandó együttműködni tanúsítani. Tekintettel arra, hogy a panaszos ennek ellenére sem volt együttműködő, a panaszost elvezető fogás alkalmazásával a háza bejáratához kísérték.

A kényszerítő eszközök alkalmazásának általános szabályait az Rtv. 16. §-a rendezi, eszerint „a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az

arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható”.

Az Rtv. 47. §-a szerint a rendőr – intézkedése során – az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszer) alkalmazhat. A Szolgálati Szabályzat 40. §-a az Rtv. rendelkezéseit az alábbiakkal egészíti ki. A hivatkozott jogszabályhely (1) bekezdése szerint a megfogás, a leszorítás, az elvezetés vagy más, a rendőr által fizikai erő kifejtéssel alkalmazott, valamely cselekvésre vagy cselekvés abbahagyására irányuló kényszerítés (a továbbiakban: testi kényszer) akkor alkalmazható, ha a rendőri erőfölény vagy az intézkedés alá vont személy állapota, magatartása folytán a rendőri intézkedés eredményessége ezzel biztosítható.

A Testület megállapítja, hogy az idézett jogszabályi rendelkezések megfelelő jogalapot biztosítottak az intézkedést foganatosító r. századosnak arra, hogy a panaszossal szemben elvezető fogást alkalmazzon, így a panaszos emberi méltósághoz fűződő jogából levezethető testi integritáshoz fűződő joga nem szenvedett sérelmet.

b) Beadványában a panaszos azt állította, hogy a házkutatás során őt „brutálisan” megrúgták és erőszakoskodtak vele.

A panaszos által a Testület tudomására hozott állítások az intézkedő rendőrökkel szemben akár büntetőjogi felelősségük kérdését is felvetheti, ugyanakkor töretlen gyakorlatának megfelelően a Testület eljárását kizárólag a panaszost esetlegesen ért alapjogsérelem feltárására való tekintettel folytatta le, így a hatáskörére irányadó jogszabályi rendelkezések értelmében álláspontját anélkül alakította ki, hogy az intézkedést foganatosító rendőrök büntetőjogi felelősségét vizsgálta volna.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának (továbbiakban: Bíróság) töretlen gyakorlata szerint (lásd például: *Selmouni kontra Franciaország*, *Ribitsch kontra Ausztria* és *Tomasi kontra Franciaország*) amennyiben egy személy a hatóságok őrzetébe kerül és rajta az ezen idő alatt sérülések keletkeznek, megfordul a bizonyítási teher, és a hatóságokra, illetve az érintett államra hárul, hogy valószínű magyarázatot adjon a sérülés okát illetően. Ellenkező esetben a Bíróság megállapítja az Emberi Jogok Európai Egyezménye kínzást, megalázó vagy embertelen bánásmódot tilalmazó 3. cikkének sérelmét, azaz az érintett alapjogának sérelmét (ami azonban nem jelent egyet valamely meghatározott személy büntetőjogi felelősségének megállapításával). A bántalmazás gyanúját felvető ügyekben a Testület ugyanezt a megközelítést alkalmazza.

A jelen ügyben ugyanakkor a panaszos állítását semmilyen egyéb bizonyítási eszköz (pl. látlet, független tanú vallomása) nem támasztotta alá, ami kétséget kizáróan bizonyítaná a rendőri bántalmazást.

A BRFK illetékes kerületi Rendőrkapitányságának vezetője a panaszos állításait határozottan cáfolta, tájékoztató levele szerint őt sem a házkutatás során, sem bármikor azt megelőzően, vagy azt követően nem bántalmazták.

A Testület vizsgálata kapcsán utal arra, hogy az Rtv. szerint rendelkezésére álló bizonyítási eszközök köre meglehetősen szűk, az ügyészség rendelkezésére álló eszközök – szembesítés, rendőrök kihallgatása stb. – legtöbbjét nem veheti igénybe. A tényállás felderítése során ezért

a Testület a panaszos és az érintett rendőrök nyilatkozatára támaszkodhatott. Ugyanakkor a Testület rendelkezésére álló, egymásnak ellentmondó nyilatkozatok egyike sem volt alkalmas arra, hogy kizárja, vagy bizonyítsa a rendőri bántalmazásról szóló panaszosi állítást.

A Testület a birtokában lévő információk alapján, melyek egymásnak ellentmondóak voltak, nem tudott megnyugtató döntést hozni a tekintetben, hogy történt-e rendőri bántalmazás, és ezáltal sérült-e a panaszos testi épséghez fűződő alapvető joga.

IV.

A Testület megállapította, hogy a rendőrség tudomására jutott információk birtokában, melyek bűncselekmény gyanúját vetették fel, jogszerűen kezdeményeztek intézkedést a panaszossal szemben. Igazoltatását, valamint gépjárművének átvizsgálását megfelelő jogszabályi felhatalmazás birtokában foganatosították. Előállítását bűncselekmény gyanúja okán szintén jogszerűnek találta a Testület, és a panaszossal szemben foganatosítandó nyomozati cselekmények (gyanúsított kihallgatás, házkutatás) fényében a panaszos előállítását arányosnak ítélte meg.

A panaszos előállításának időtartamát ugyanakkor a Testület aránytalannak találta, aminek következtében sérült a panaszos személyes szabadsághoz fűződő joga. A fentiekben túlmenően előállításának időtartama meghaladta a jogszabály által engedélyezett maximális mértéket, súlyosan sértve ezáltal a panaszos személyes szabadsághoz fűződő jogát. A panaszos előállításának időtartamáról készített igazolás helytelen adatai következtében sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga is.

A panaszossal szemben alkalmazott testi kényszer a Testület jogszerűnek találta. A panaszos rendőri bántalmazását az egymásnak ellentmondó nyilatkozatok fényében a Testület nem tudta megállapítani, így nem tudott állást foglalni a tekintetben, hogy sérült-e a panaszos testi épséghez fűződő alapvető joga.

Álláspontja szerint a jogsérelem mértéke eléri azt a szintet, amely indokoltá teszi, hogy a Testület állásfoglalását megküldje az országos rendőrfőkapitánynak, ezért döntését a rendelkező részben foglaltak szerint alakította ki.

Budapest, 2014. február 12.

Dr. Féja András
előadó testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
testületi tag

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag